

Димитър Бояджиев

Бяла нощ

Бяла нощ – че месец злат
облак млечен го закрива.
В бяла нощ със трепет млад
момко при мома отива.

Сънен бляск – и в пътя пуст
здрачни сенки здрачно шъпнат
шопот чужд – и тъй не чужд –
момку чак косите тръпнат...

А след миг на мъжки врат
бисер живи ще увисне,
до гърди със трепет млад
момко либе ще притисне.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6292>]